

Arrest

nr. 188 815 van 22 juni 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 november 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X *loco* advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Arabier die het Iraakse staatsburgerschap bezit. U bent geboren in Bagdad waar u ook altijd gewoond heeft.

In 2012 gaat u aan de slag als agent bij de federale politie van Irak. In die hoedanigheid voert u vaak bewakingsopdrachten uit, zo ook in de zomer van 2015, toen u samen met een collega gestationeerd was aan een alcoholwinkel in de wijk Kamsara met het doel deze te beveiligen tegen een eventuele aanslag. Op 1 augustus 2015 komen twee leden van de militie Asa'ib Ahl al-Haq naar jullie controlepost met de mededeling dat ze winkel willen sluiten. U laat hen verstaan dat het jullie opdracht is deze zaak te beschermen en dat ze geen officiële titel hebben om hun plan uit te voeren. Daarop volgt een mondelinge discussie, waarna de twee mannen vertrekken. Even later komen ze echter terug,

met extra handlangers, en beginnen u en uw collega te beschieten. U roept versterking in en na enige onderhandelingen tussen de steuntroepen en de militieleden, worden deze laatste ingerekend. De dag nadien loopt uw dienstshift af. U gaat naar huis om te slapen. Terwijl u in uw slaapkamer ligt, komen vier gemaskerde mannen uw huis binnenvallen. Ze slaan uw vader en vragen naar u. U hoort de commotie en via het dak van uw huis vlucht u naar buiten. U slaagt erin een taxi te nemen naar een vriend in een andere wijk. Onderweg belt u naar uw collega in de hoop hem te waarschuwen. Zijn broer beantwoordt dit telefoontje en deelt u mee dat uw collega vermoord was. Eens aangekomen bij uw vriend, neemt u contact op met uw familie, die u waarschuwt om niet meer terug te keren naar huis. Met behulp van uw broer – hij regelt de nodig reisdocumenten voor u – slaagt u er 's anderendaags in uw land te verlaten.

Op 3 augustus 2015 verlaat u uw land met het vliegtuig: van Bagdad vliegt u naar Turkije. Van daaruit reist u via Griekenland door naar België, alwaar u op 27 augustus 2015 aankomt en op 28 augustus 2015 asiel aanvraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: een kopie van uw identiteitskaart, een kopie van uw nationaliteitsbewijs, een kopie van uw werkbadge, een kopie van uw aanstelling bij de federale politie, een kopie van een promotie bij de politie en kopieën van drie foto's van u in politie-uniform.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst heeft verlaten nadat u in het kader van uw werk als politieagent een confrontatie zou zijn aangegaan met leden van de militie Asa'ib Ahl al-Haq (AAH): omdat u hen niet zou hebben toegelaten een alcoholwinkel te sluiten, zou deze militie u en uw collega beschoten hebben, u thuis komen zoeken zijn en uw collega vermoord hebben (CGVS p. 11 e.v.).

Hoewel u aan de hand van uw verklaringen en een aantal van uw neergelegde documenten (uw werkbadge, aanstelling bij de federale politie, promotie naar Shorti Awal en drie foto's van u in uniform) uw betrokkenheid bij de Iraakse politiediensten aantoont (CGVS p. 4-8 + documenten 3-6), bent u er omwille van onderstaande redenen niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u in deze hoedanigheid effectief problemen heeft meegemaakt zoals u verklaart, met name het incident met de militie AAH aan de alcoholwinkel en de inval in uw huis begin augustus 2015.

Vooreerst valt een frappante tegenstrijdigheid op tussen uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en op het CGVS. Bij de registratie van uw asielaanvraag op de DVZ verklaarde u dat vier mannen uw huis binnenstormden op 2 augustus 2015 (daags na de schietpartij aan de alcoholwinkel) en dat uw vader ze nog probeerde tegen te houden maar dat dit niet lukte; uzelf vluchtte naar eigen zeggen snel naar het huis van de burens, waar u zich verstopte tot de mannen weg waren. Daarna ging u terug naar huis waar uw vader u vertelde dat de mannen naar u op zoek waren en dat ze u wilden vermoorden (CGVS vragenlijst 9.12.2015 vraag 3.5). Tijdens uw gehoor op het CGVS geeft u hier een andere versie van. Dan verklaart u immers dat u uit huis wegvluchtte toen de mannen binnenvielen in uw huis op 2 augustus 2015; meer bepaald langs de daken van buurhuizen waarop u een taxi nam naar het huis van een vriend in de wijk, waar u sindsdien bleef. U verklaart hierbij expliciet dat u niet meer naar huis bent teruggekeerd en dat u uw vader niet meer gezien heeft (u zou hem enkel nog via de telefoon gesproken hebben, toen u bij uw vriend thuis was). U geeft ook expliciet aan dat u niet bij de burens bent gebleven (u had gewoon hun muren overgestoken om op straat een taxi naar uw vriend te nemen) omdat de mannen u daar misschien konden vinden, en dat u enkel bij uw vriend heeft verbleven. Uw ouders zouden u overigens aangeraden hebben niet meer naar huis terug te komen (CGVS p. 12, p. 15-16). Geconfronteerd met deze afwijkende verklaringen, verklaart u dat u 'zoiets niet gezegd heeft' (i.c. uw versie van op de DVZ) (CGVS, p. 16). Echter, het louter ontkennen van één van twee afwijkende verklaringen vormt geenszins een afdoende uitleg ter rechtvaardiging van de vastgestelde tegenstrijdigheid. Overigens kan nog worden opgemerkt dat de verklaringen die genoteerd werden op de DVZ in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal u werden voorgelezen in het Arabisch en u deze voor akkoord heeft ondertekend (CGVS vragenlijst 9.12.2015 vraag 7). Tevens werd u aan het begin van het gehoor op het CGVS gevraagd of u opmerkingen had over het gehoor op de DVZ. U repte toen met geen woord over eventueel foutief genoteerde verklaringen (CGVS p. 2). De aangehaalde tegenstrijdigheid ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen in ernstige mate daar ze raakt aan de kern van uw asielaanvraag (nl. u die op de vlucht zou zijn gegaan voor de militie die u aan de alcoholwinkel had tegengesproken).

Daarnaast was u onaannemelijk vaag aangaande verschillende elementen in verband met de door u beschreven feiten, waardoor de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder ondermijnd wordt.

U verklaart dat uw collega S.(...) bij u aanwezig was toen het incident met de AAH-leden aan de alcoholwinkel zich voordeed. Toen u hem probeerde op te bellen vanuit de taxi die u genomen had op weg naar uw vriend, op de dag dat de mannen bij u thuis waren binnengevallen (2 augustus 2015), nam niet hij maar zijn broer op; die wist u dan te vertellen dat S.(...) vermoord was (CGVS p. 16). Als u gevraagd wordt of u weet wat er juist gebeurd is, verklaart u van niet (CGVS p. 16). Het is echter

merkwaardig dat u niets meer kan vertellen over de moord op uw collega, de persoon die net als u betrokken zou zijn geweest bij het incident met AAH aan de alcoholwinkel en dat u er zich verder ook niet over geïnformeerd blijkt te hebben, eventueel via uw eigen familie met wie u nog contact onderhoudt (CGVS p. 3-4, p. 16-17). Dit is opvallend. Indien uw collega, die net als u getuige zou zijn geweest van een dermate ingrijpende gebeurtenis die ervoor zorgde dat u twee dagen nadien al uw land van herkomst verliet op zoek naar internationale bescherming, om deze reden vermoord werd en u eigenlijk hem aan de lijn had verwacht maar op dat moment te horen kreeg dat hij gedood was, kan van u toch redelijkerwijs verwacht worden dat u meer zou kunnen vertellen over deze dramatische gebeurtenis of op zijn minst meer moeite zou doen om te weten te komen wat er precies met hem gebeurd was. Dit is hier niet het geval, wat andermaal de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag ondergraaft.

In deze context geeft u te kennen dat u uw eigen familie niet in de problemen wil brengen omdat het door u komt wat er met uw familie gebeurd is: u vreest voor uw familie en bent bezorgd over hen (CGVS p. 17). Het CGVS vindt het dan ook opmerkelijk dat u verklaart niet te weten wat de stand van zaken is in uw thuisland in verband met de mannen die achter u aanzaten en bij u thuis waren binnengevallen, en dat uw familie nog gewoon in jullie huis in Bagdad woont zonder daarbij bepaalde voorzorgsmaatregelen te nemen (CGVS p. 17). Dit gaat, in het licht van de door u geschetste omstandigheden – u verklaarde er zeker van te zijn dat u ook zou worden vermoord omdat uw collega al vermoord was (CGVS p. 12) – aan alle logica voorbij en plaatst nogmaals ernstige kanttekeningen bij uw asielaanvraag.

Een ander element ligt in het volgende. U verklaart dat de twee AAH-leden, samen met hun handlangers, werden overmeesterd en gearresteerd door uw collega's na de schietpartij aan de alcoholwinkel waar u de wacht hield (CGVS p. 11). Als u later gevraagd wordt of u navraag gedaan heeft wat er met die mannen van AAH zou gebeuren, verklaart u van niet en zegt u dat u als gewone soldaat het recht niet had om zoiets te vragen (CGVS p. 14-15). Het is echter vreemd dat u niets blijkt te weten over de lotgevallen van uw belagers en dat u daar ook verder niet naar heeft proberen te informeren, als zij het volgens u toch op uw leven gemunt hadden en zij naar eigen zeggen gesteund worden door de overheid (waardoor de mogelijkheid bestond dat ze zouden worden vrijgelaten of niet gestraft en zelfs vrij spel zouden hebben om represailles tegen u of uw familie te nemen) (CGVS p. 11, 13, 17). Dat u in deze context weinig interesse lijkt te betonen in de afloop van uw zaak en niet probeert na te gaan wat er met deze individuen gebeurd is – u vreesde namelijk dat ze u zouden vermoorden en dat ook uw familie (die overigens nog gewoon thuis woont, zie boven) hierdoor problemen zou kunnen hebben – is weinig aannemelijk. Uw uitleg dat u het recht niet zou hebben om over hun arrestatie iets te vragen, is in dit opzicht maar pover. Er zijn namelijk verschillende manieren, direct of indirect, voor een reeds gepromoveerde politieagent met drie jaar ervaring als u om dergelijke zaken na te gaan.

Volledigheidshalve kan in het kader van uw asielaanvraag nog gewezen worden op de twee onderstaande punten.

Ten eerste, aangaande een eventuele vrees voor vervolging omwille van uw loutere profiel als politieagent, dient vooreerst opgemerkt dat UNHCR in zijn "UNHCR eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Iraq" van 31 mei 2012 stelt dat: "UNHCR considers that individuals associated with, or perceived to be supporting the Iraqi authorities, the ISF or the (former) MNF-I/USF-I are, **depending on the circumstances of their claim**, likely to be in need of international refugee protection on account of their (imputed) political opinion." Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming, waarbij een asielaanvraagder zijn vrees voor vervolging in concreto diende aan te tonen, is en blijft dan ook noodzakelijk.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt weliswaar dat leden van veiligheidsdiensten in Bagdad een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van doelgericht geweld, doch dient opgemerkt te worden dat u niet aantoont en dat uit de beschikbare informatie evenmin blijkt dat dit risico dermate hoog zou zijn dat u, louter ingevolge het gegeven dat u politieagent bent, zou dreigen te worden vervolgd of geïnterviewd. U kan dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar algemene informatie teneinde aan te tonen dat u op heden en bij een terugkeer naar Irak zou dreigen te worden geïnterviewd ingevolge uw (voormalige) werkzaamheden als politieagent. Dit risico dient u in concreto aan te tonen. U heeft echter zelf geen concrete, geloofwaardige en ernstige, aan uw beroep als agent verbonden incidenten aangehaald. Nergens uit uw verklaringen blijkt immers dat u in de jaren voor uw komst naar België geïnterviewd of vervolgd werd omwille van uw werkzaamheden als politieagent: de door u aangehaalde vervolgingsfeiten uit augustus 2015 werden hierboven immers omstandig als ongeloofwaardig beschouwd (zie boven). Dat u bij een terugkeer naar Bagdad plots wel zou geïnterviewd worden omwille van uw werk als politieagent is dan ook niet aannemelijk.

Ten tweede, wat betreft het feit dat u als politieagent uw werk verlaten heeft en een daaraan eventueel gekoppelde vrees om bij een terugkeer naar Irak omwille van deze ongewettigde afwezigheid bij de

politie sancties te zullen ervaren (zoals bijvoorbeeld voor lange tijd in de gevangenis opgesloten worden of zelfs terechtgesteld worden), merkt het CGVS vooreerst op dat u hiervan tijdens uw gehoor geen enkel gewag maakt en geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd ter ondersteuning van een mogelijkheid dat de Irakese autoriteiten u strafrechtelijk zouden vervolgen omdat u gedeserteerd bent.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Internal Security Forces Penal Code die in februari 2008 in voege trad, met betrekking tot ongewettigde afwezigheid voorziet in straffen die, naargelang de situatie, variëren van het inhouden van salaris tot gevangenisstraffen. De doodstraf is niet bij wet voorzien bij ongewettigde afwezigheid, enkel bij welbepaalde, andere overtredingen. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat ongewettigde afwezigheid in de praktijk doorgaans enkel aanleiding geeft tot ontslag, het verlies van salaris of gevangenisstraffen met uitstel. Er zijn geen gevallen bekend van buitensporige bestraffing van politielui omwille van hun ongewettigde afwezigheid. Tevens blijkt uit de informatie dat veel politielui die ontslag willen nemen, verkiezen om ongewettigd afwezig te blijven boven de normale procedure voor het nemen van ontslag, omdat dit minder tijdrovend is. Dit is eens te meer een indicatie van het lage risico op een buitensporige bestraffing omwille van ongewettigde afwezigheid.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat ongewettigde afwezigheid geen aanleiding geeft tot een disproportionele bestraffing door de Irakese autoriteiten. U reikt bovendien zelf geen overtuigende, concrete elementen aan die kunnen aantonen dat uw situatie hiervan afwijkt.

Er kan op dit vlak dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aan te tonen ten opzichte van uw land van herkomst. De documenten die u neerlegt veranderen hier niets aan. Uw identiteitskaart en uw nationaliteitsbewijs hebben immers louter betrekking op uw persoonsgegevens. De overige documenten (werkbadge, aanstelling bij de federale politie, promotie naar Shorti Awal en drie foto's van u in uniform) werden reeds eerder besproken (zie boven).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van

Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ ISIL/ISIS en

het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaligere aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is

er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat een enig middel blijkt te zijn beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van “*de materiële motiveringsverplichting*”, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van “*de zorgvuldigheidsverplichting*”, en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutive kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst heeft verlaten nadat u in het kader van uw werk als politieagent een confrontatie zou zijn aangegaan met leden van de militia Asa’ib Ahl al-Haq (AAH): omdat u hen niet zou hebben toegelaten een alcoholwinkel te sluiten, zou deze militia u en uw collega beschoten hebben, u thuis komen zoeken zijn en uw collega vermoord hebben (CGVS p. 11 e.v.).

Hoewel u aan de hand van uw verklaringen en een aantal van uw neergelegde documenten (uw werkbadge, aanstelling bij de federale politie, promotie naar Shorti Awal en drie foto’s van u in uniform) uw betrokkenheid bij de Iraakse politiediensten aantoont (CGVS p. 4-8 + documenten 3-6), bent u er omwille van onderstaande redenen niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u in deze hoedanigheid effectief problemen heeft meegemaakt zoals u verklaart, met name het incident met de militia AAH aan de alcoholwinkel en de inval in uw huis begin augustus 2015.

Vooreerst valt een frappante tegenstrijdigheid op tussen uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en op het CGVS. Bij de registratie van uw asielaanvraag op de DVZ verklaarde u dat vier mannen uw huis binnenstormden op 2 augustus 2015 (daags na de schietpartij

aan de alcoholwinkel) en dat uw vader ze nog probeerde tegen te houden maar dat dit niet lukte; uzelf vluchtte naar eigen zeggen snel naar het huis van de burens, waar u zich verstopte tot de mannen weg waren. Daarna ging u terug naar huis waar uw vader u vertelde dat de mannen naar u op zoek waren en dat ze u wilden vermoorden (CGVS vragenlijst 9.12.2015 vraag 3.5). Tijdens uw gehoor op het CGVS geeft u hier een andere versie van. Dan verklaart u immers dat u uit huis wegvluchtte toen de mannen binnenvielen in uw huis op 2 augustus 2015; meer bepaald langs de daken van buurhuizen waarop u een taxi nam naar het huis van een vriend in de wijk, waar u sindsdien bleef. U verklaart hierbij expliciet dat u niet meer naar huis bent teruggekeerd en dat u uw vader niet meer gezien heeft (u zou hem enkel nog via de telefoon gesproken hebben, toen u bij uw vriend thuis was). U geeft ook expliciet aan dat u niet bij de burens bent gebleven (u had gewoon hun muren overgestoken om op straat een taxi naar uw vriend te nemen) omdat de mannen u daar misschien konden vinden, en dat u enkel bij uw vriend heeft verbleven. Uw ouders zouden u overigens aangeraden hebben niet meer naar huis terug te komen (CGVS p. 12, p. 15-16). Geconfronteerd met deze afwijkende verklaringen, verklaart u dat u 'zoiets niet gezegd heeft' (i.c. uw versie van op de DVZ) (CGVS, p. 16). Echter, het louter ontkennen van één van twee afwijkende verklaringen vormt geenszins een afdoende uitleg ter rechtvaardiging van de vastgestelde tegenstrijdigheid. Overigens kan nog worden opgemerkt dat de verklaringen die genoteerd werden op de DVZ in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal u werden voorgelezen in het Arabisch en u deze voor akkoord heeft ondertekend (CGVS vragenlijst 9.12.2015 vraag 7). Tevens werd u aan het begin van het gehoor op het CGVS gevraagd of u opmerkingen had over het gehoor op de DVZ. U repte toen met geen woord over eventueel foutief genoteerde verklaringen (CGVS p. 2). De aangehaalde tegenstrijdigheid ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen in ernstige mate daar ze raakt aan de kern van uw asielrelaas (nl. u die op de vlucht zou zijn gegaan voor de militie die u aan de alcoholwinkel had tegengesproken).

Daarnaast was u onaannemelijk vaag aangaande verschillende elementen in verband met de door u beschreven feiten, waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd wordt.

U verklaart dat uw collega S.(...) bij u aanwezig was toen het incident met de AAH-leden aan de alcoholwinkel zich voordeed. Toen u hem probeerde op te bellen vanuit de taxi die u genomen had op weg naar uw vriend, op de dag dat de mannen bij u thuis waren binnengevallen (2 augustus 2015), nam niet hij maar zijn broer op; die wist u dan te vertellen dat S.(...) vermoord was (CGVS p. 16). Als u gevraagd wordt of u weet wat er juist gebeurd is, verklaart u van niet (CGVS p. 16). Het is echter merkwaardig dat u niets meer kan vertellen over de moord op uw collega, de persoon die net als u betrokken zou zijn geweest bij het incident met AAH aan de alcoholwinkel en dat u er zich verder ook niet over geïnformeerd blijkt te hebben, eventueel via uw eigen familie met wie u nog contact onderhoudt (CGVS p. 3-4, p. 16-17). Dit is opvallend. Indien uw collega, die net als u getuige zou zijn geweest van een dermate ingrijpende gebeurtenis die ervoor zorgde dat u twee dagen nadien al uw land van herkomst verliet op zoek naar internationale bescherming, om deze reden vermoord werd en u eigenlijk hem aan de lijn had verwacht maar op dat moment te horen kreeg dat hij gedood was, kan van u toch redelijkerwijs verwacht worden dat u meer zou kunnen vertellen over deze dramatische gebeurtenis of op zijn minst meer moeite zou doen om te weten te komen wat er precies met hem gebeurd was. Dit is hier niet het geval, wat andermaal de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondergraaft.

In deze context geeft u te kennen dat u uw eigen familie niet in de problemen wil brengen omdat het door u komt wat er met uw familie gebeurd is: u vreest voor uw familie en bent bezorgd over hen (CGVS p. 17). Het CGVS vindt het dan ook opmerkelijk dat u verklaart niet te weten wat de stand van zaken is in uw thuisland in verband met de mannen die achter u aanzaten en bij u thuis waren binnengevallen, en dat uw familie nog gewoon in jullie huis in Bagdad woont zonder daarbij bepaalde voorzorgsmaatregelen te nemen (CGVS p. 17). Dit gaat, in het licht van de door u geschetste omstandigheden – u verklaarde er zeker van te zijn dat u ook zou worden vermoord omdat uw collega al vermoord was (CGVS p. 12) – aan alle logica voorbij en plaatst nogmaals ernstige kanttekeningen bij uw asielrelaas.

Een ander element ligt in het volgende. U verklaart dat de twee AAH-leden, samen met hun handlangers, werden overmeesterd en gearresteerd door uw collega's na de schietpartij aan de alcoholwinkel waar u de wacht hield (CGVS p. 11). Als u later gevraagd wordt of u navraag gedaan heeft wat er met die mannen van AAH zou gebeuren, verklaart u van niet en zegt u dat u als gewone soldaat het recht niet had om zoiets te vragen (CGVS p. 14-15). Het is echter vreemd dat u niets blijkt te weten over de lotgevallen van uw belagers en dat u daar ook verder niet naar heeft proberen te informeren, als zij het volgens u toch op uw leven gemunt hadden en zij naar eigen zeggen gesteund

worden door de overheid (waardoor de mogelijkheid bestond dat ze zouden worden vrijgelaten of niet gestraft en zelfs vrij spel zouden hebben om represailles tegen u of uw familie te nemen) (CGVS p. 11, 13, 17). Dat u in deze context weinig interesse lijkt te betonen in de afloop van uw zaak en niet probeert na te gaan wat er met deze individuen gebeurd is – u vreesde namelijk dat ze u zouden vermoorden en dat ook uw familie (die overigens nog gewoon thuis woont, zie boven) hierdoor problemen zou kunnen hebben – is weinig aannemelijk. Uw uitleg dat u het recht niet zou hebben om over hun arrestatie iets te vragen, is in dit opzicht maar pover. Er zijn namelijk verschillende manieren, direct of indirect, voor een reeds gepromoveerde politieagent met drie jaar ervaring als u om dergelijke zaken na te gaan.

Volledigheidshalve kan in het kader van uw asielaanvraag nog gewezen worden op de twee onderstaande punten.

Ten eerste, aangaande een eventuele vrees voor vervolging omwille van uw loutere profiel als politieagent, dient vooreerst opgemerkt dat UNHCR in zijn “UNHCR eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Iraq” van 31 mei 2012 stelt dat: “UNHCR considers that individuals associated with, or perceived to be supporting the Iraqi authorities, the ISF or the (former) MNF-I/USF-I are, **depending on the circumstances of their claim**, likely to be in need of international refugee protection on account of their (imputed) political opinion.” Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming, waarbij een asielzoeker zijn vrees voor vervolging in concreto diende aan te tonen, is en blijft dan ook noodzakelijk.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt weliswaar dat leden van veiligheidsdiensten in Bagdad een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van doelgericht geweld, doch dient opgemerkt te worden dat u niet aantoonbaar is en dat uit de beschikbare informatie evenmin blijkt dat dit risico dermate hoog zou zijn dat u, louter ingevolge het gegeven dat u politieagent bent, zou dreigen te worden vervolgd of geïnterviewd. U kan dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar algemene informatie teneinde aan te tonen dat u op heden en bij een terugkeer naar Irak zou dreigen te worden geïnterviewd ingevolge uw (voormalige) werkzaamheden als politieagent. Dit risico dient u in concreto aan te tonen. U heeft echter zelf geen concrete, geloofwaardige en ernstige, aan uw beroep als agent verbonden incidenten aangehaald. Nergens uit uw verklaringen blijkt immers dat u in de jaren voor uw komst naar België geïnterviewd of vervolgd werd omwille van uw werkzaamheden als politieagent: de door u aangehaalde vervolgingsfeiten uit augustus 2015 werden hierboven immers omstandig als ongeloofwaardig beschouwd (zie boven). Dat u bij een terugkeer naar Bagdad plots wel zou geïnterviewd worden omwille van uw werk als politieagent is dan ook niet aannemelijk.

Ten tweede, wat betreft het feit dat u als politieagent uw werk verlaten heeft en een daaraan eventueel gekoppelde vrees om bij een terugkeer naar Irak omwille van deze ongewettigde afwezigheid bij de politie sancties te zullen ervaren (zoals bijvoorbeeld voor lange tijd in de gevangenis opgesloten worden of zelfs terechtgesteld worden), merkt het CGVS vooreerst op dat u hiervan tijdens uw gehoor geen enkel gewag maakt en geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd ter ondersteuning van een mogelijkheid dat de Irakese autoriteiten u strafrechtelijk zouden vervolgen omdat u gedeserteerd bent.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Internal Security Forces Penal Code die in februari 2008 in voege trad, met betrekking tot ongewettigde afwezigheid voorziet in straffen die, naargelang de situatie, variëren van het inhouden van salaris tot gevangenisstraffen. De doodstraf is niet bij wet voorzien bij ongewettigde afwezigheid, enkel bij welbepaalde, andere overtredingen. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat ongewettigde afwezigheid in de praktijk doorgaans enkel aanleiding geeft tot ontslag, het verlies van salaris of gevangenisstraffen met uitstel. Er zijn geen gevallen bekend van buitensporige bestraffing van politielui omwille van hun ongewettigde afwezigheid. Tevens blijkt uit de informatie dat veel politielui die ontslag willen nemen, verkiezen om ongewettigd afwezig te blijven boven de normale procedure voor het nemen van ontslag, omdat dit minder tijdrovend is. Dit is eens te meer een indicatie van het lage risico op een buitensporige bestraffing omwille van ongewettigde afwezigheid.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat ongewettigde afwezigheid geen aanleiding geeft tot een disproportionele bestraffing door de Irakese autoriteiten. U reikt bovendien zelf geen overtuigende, concrete elementen aan die kunnen aantonen dat uw situatie hiervan afwijkt. Er kan op dit vlak dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aan te tonen ten opzichte van uw land van herkomst. De documenten die u neerlegt veranderen hier niets aan. Uw identiteitskaart en uw nationaliteitsbewijs hebben immers louter betrekking op uw persoonsgegevens. De overige documenten (werkbadge, aanstelling bij de federale politie, promotie naar Shorti Awal en drie foto's van u in uniform) werden reeds eerder besproken (zie boven). (...)

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Waar verzoeker stelt dat hij heel goed weet wat er gebeurd is, namelijk dat de sjiitische milities zich op hem en zijn collega wilden wreken omdat zij de alcoholwinkel bewaakten en wijst op de risico's die het beroep van politieagent in Irak met zich meebrengt, verklaart noch verschoont hij het feit dat hij geen details kan geven omtrent de dood van zijn collega en evenmin de moeite heeft gedaan om te weten te komen wat er precies met hem was gebeurd. Dat verzoeker tijdens de inval van de militieleden in zijn woning is ontsnapt en nooit meer terugkeerde belet niet dat verzoeker in de mogelijkheid was om, nadat hij zichzelf in veiligheid had gebracht, te informeren naar het lot van zijn collega. In zoverre verzoeker betoogt dat hij zijn familie in de problemen zou kunnen brengen door via hen meer informatie over zijn collega trachten te bekomen, overtuigt hij niet. Verzoeker spreekt hier overigens zichzelf tegen waar hij erop wijst dat de milities het op hem hadden gemunt en er volgens hem dan ook geen reden is om zijn familie te bedreigen. Het houdt geen steek dat verzoeker enerzijds vreest dat zijn familie door zijn persoonlijke problemen met de sjiitische families eveneens door hen zou worden gevisieerd (stuk 5, gehoorverslag, p. 17) maar er anderzijds geen graten in ziet dat zijn familie op dezelfde locatie blijft wonen zonder bepaalde voorzorgsmaatregelen te nemen omdat het niet in de aard van sjiitische milities zou liggen om hele families te bedreigen, zoals hij in zijn verzoekschrift stelt.

Verzoeker merkt terecht op dat hij in het feitenrelaas van de bestreden beslissing verkeerdelijk als "soennitische arabier" wordt bestempeld gelet op zijn verklaring tot de sjiitische strekking binnen de islam te behoren (stuk 5, gehoorverslag, p. 3). Verzoeker toont evenwel niet aan, en de Raad ziet niet in, in welke zin deze materiële fout de beoordeling van zijn asielaanvraag zou hebben beïnvloed.

Ter verklaring van het feit dat verzoeker niets blijkt te weten over de lotgevallen van de twee leden van 'Asa'ib Ahl al-Haq die werden ingerekend na de schietpartij aan de alcoholwinkel waar verzoeker en zijn collega de wacht hielden en tevens geen poging ondernam om daarnaar te informeren, biedt hij een gekunstelde uitleg volgens dewelke de militieleden het bij de schietpartij niet gemunt hadden op hem en zijn collega, maar zij slechts obstakels waren die een aanval op burgers verhinderden en verzoeker ervan overtuigd is dat hij geen informatie zou krijgen over de ingerekende militieleden "om de simpele reden dat het zijn belagers niet waren". In zoverre verzoeker hier tracht te laten uitschijnen dat hij geen betrokken partij is in de mate dat hij niet het doelwit was van de schietpartij en de daders ook niet door hem werden gevat en dat hij om die reden het recht niet zou hebben om al dan niet via zijn familieleden navraag te doen naar het lot van de daders, overtuigt hij geenszins. Zoals verzoeker ook zelf aangeeft, waren zowel hij als zijn collega na de arrestatie van de twee militieleden wel degelijk een doelwit geworden voor de militie. Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker ervan zou zijn uitgegaan dat het hoegenaamd geen zin zou hebben te informeren naar wat er na de arrestatie is gebeurd met de daders van de schietpartij nadat hij zelf het doelwit was geworden van een wraakactie die hiermee in rechtstreeks verband staat. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, kan er worden vanuit gegaan dat er voor een reeds gepromoveerde politieagent met drie jaar ervaring verschillende manieren zijn om desbetreffend meer te weten te komen.

Door zonder meer te volharden in de verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, doet verzoeker geen afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheid met hetgeen hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verklaard. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing als volgt gesteld:

"(...) Bij de registratie van uw asielaanvraag op de DVZ verklaarde u dat vier mannen uw huis binnenstormden op 2 augustus 2015 (daags na de schietpartij aan de alcoholwinkel) en dat uw vader ze nog probeerde tegen te houden maar dat dit niet lukte; uzelf vluchtte naar eigen zeggen snel naar het huis van de burens, waar u zich verstopte tot de mannen weg waren. Daarna ging u terug naar huis waar uw vader u vertelde dat de mannen naar u op zoek waren en dat ze u wilden vermoorden (CGVS vragenlijst 9.12.2015 vraag 3.5). Tijdens uw gehoor op het CGVS geeft u hier een andere versie

van. Dan verklaart u immers dat u uit huis wegluchtte toen de mannen binnenvielen in uw huis op 2 augustus 2015; meer bepaald langs de daken van buurhuizen waarop u een taxi nam naar het huis van een vriend in de wijk, waar u sindsdien bleef. U verklaart hierbij expliciet dat u niet meer naar huis bent teruggekeerd en dat u uw vader niet meer gezien heeft (u zou hem enkel nog via de telefoon gesproken hebben, toen u bij uw vriend thuis was). U geeft ook expliciet aan dat u niet bij de burelen bent gebleven (u had gewoon hun muren overgestoken om op straat een taxi naar uw vriend te nemen) omdat de mannen u daar misschien konden vinden, en dat u enkel bij uw vriend heeft verbleven. Uw ouders zouden u overigens aangeraden hebben niet meer naar huis terug te komen (CGVS p. 12, p. 15-16). Geconfronteerd met deze afwijkende verklaringen, verklaart u dat u 'zoiets niet gezegd heeft' (i.c. uw versie van op de DVZ) (CGVS, p. 16). Echter, het louter ontkennen van één van twee afwijkende verklaringen vormt geenszins een afdoende uitleg ter rechtvaardiging van de vastgestelde tegenstrijdigheid. Overigens kan nog worden opgemerkt dat de verklaringen die genoteerd werden op de DVZ in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal u werden voorgelezen in het Arabisch en u deze voor akkoord heeft ondertekend (CGVS vragenlijst 9.12.2015 vraag 7). Tevens werd u aan het begin van het gehoor op het CGVS gevraagd of u opmerkingen had over het gehoor op de DVZ. U repte toen met geen woord over eventueel foutief genoteerde verklaringen (CGVS p. 2). De aangehaalde tegenstrijdigheid ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen in ernstige mate daar ze raakt aan de kern van uw asielrelaas (nl. u die op de vlucht zou zijn gegaan voor de militie die u aan de alcoholwinkel had tegengesproken). (...)

Dat verzoekers verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken verkeerd zouden zijn vertaald door de tolk, is een loze bewering die geen steun vindt in het administratief dossier. Verzoekers verklaringen werden hem na afloop van zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het Arabisch voorgelezen en door hem voor akkoord ondertekend (stuk 11, vragenlijst, *in fine*). Verzoeker maakte omtrent dit gehoor of de daarbij aanwezige tolk evenmin enige opmerking toen hem op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gevraagd hoe het verlopen was (stuk 5, gehoorverslag, p. 2). Ook stress biedt geen afdoende verklaring voor een dermate frappante tegenstrijdigheid met betrekking tot de kern van verzoekers asielrelaas. Iedere asielzoeker staat bloot aan een zekere vorm van stress tijdens het gehoor, maar dit doet geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

Waar verzoeker wijst op zijn functie als politieagent en het feit dat deze beroepsgroep door de Verenigde Naties omschreven wordt als risicogroep die bescherming nodig heeft, kan de Raad volstaan met een verwijzing naar hetgeen desbetreffend in de bestreden beslissing is uiteengezet:

*"(...) aangaande een eventuele vrees voor vervolging omwille van uw loutere profiel als politieagent, dient vooreerst opgemerkt dat UNHCR in zijn "UNHCR eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Iraq" van 31 mei 2012 stelt dat: "UNHCR considers that individuals associated with, or perceived to be supporting the Iraqi authorities, the ISF or the (former) MNF-I/USF-I are, **depending on the circumstances of their claim**, likely to be in need of international refugee protection on account of their (imputed) political opinion." Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming, waarbij een asielzoeker zijn vrees voor vervolging in concreto diende aan te tonen, is en blijft dan ook noodzakelijk.*

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt weliswaar dat leden van veiligheidsdiensten in Bagdad een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van doelgericht geweld, doch dient opgemerkt te worden dat u niet aantoonde en dat uit de beschikbare informatie evenmin blijkt dat dit risico dermate hoog zou zijn dat u, louter ingevolge het gegeven dat u politieagent bent, zou dreigen te worden vervolgd of geïsoleerd. U kan dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar algemene informatie teneinde aan te tonen dat u op heden en bij een terugkeer naar Irak zou dreigen te worden geïsoleerd ingevolge uw (voormalige) werkzaamheden als politieagent. Dit risico dient u in concreto aan te tonen. U heeft echter zelf geen concrete, geloofwaardige en ernstige, aan uw beroep als agent verbonden incidenten aangehaald. Nergens uit uw verklaringen blijkt immers dat u in de jaren voor uw komst naar België geïsoleerd of vervolgd werd omwille van uw werkzaamheden als politieagent: de door u aangehaalde vervolgingsfeiten uit augustus 2015 werden hierboven immers omstandig als ongeloofwaardig beschouwd (zie boven). Dat u bij een terugkeer naar Bagdad plots wel zou geïsoleerd worden omwille van uw werk als politieagent is dan ook niet aannemelijk. (...)

Verzoekers verwijzing naar het geweld van de sjiiitische milities tegen soennieten en overheidsambtenaren volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS

9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Bovendien wordt erop gewezen dat verzoeker een sjiit is.

Ter zitting van 12 mei 2017 legt verzoeker een aanvullende nota neer waarbij hij twee bijkomende documenten voegt, enerzijds de overlijdensakte met betrekking tot zijn collega S. (stuk 5) en anderzijds een klacht die de broer van deze collega naar aanleiding van diens overlijden zou hebben ingediend (stuk 6). De Raad is van oordeel dat deze documenten geen ander licht kunnen werpen op de appreciatie van verzoekers asielrelaas. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen originele stukken maar slechts fotokopieën neerlegt. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Ook blijkt uit deze documenten niet in welke omstandigheden zijn collega werd gedood. Ook de link met verzoeker en het concrete door verzoeker gebrachte asielrelaas blijkt niet uit deze documenten. Vervolgens weze het benadrukt dat documenten slechts over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Irak een erg niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas te herstellen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.5. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet verwijst verzoeker naar de situatie in Bagdad, zoals deze naar voor komt in de door hem en door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bijgebrachte landeninformatie en stukken. Het staat niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van voormeld artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, waarnaar verwezen wordt in de aanvullende nota van 4 mei 2017 en de hierbij gevoegde COI Focus "*Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad*" van 6 februari 2017, dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

“Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined.”

(eigen vertaling: *“Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van de individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkerwijze worden onderzocht.”*)

UNHCR verzet zich blijkens het voorgaande tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie in het onderhavige dossier, zoals aangereikt door verzoeker en verweerder en zoals opgenomen in het administratief dossier en het rechtsplegingsdossier, kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier en recente landeninformatie die door de verwerende partij middels een aanvullende nota van 20 april 2017 werd bijgebracht maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden (“IDP’s”) op te vangen (*UNHCR Position on Returns to Iraq*, 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibidem*, nr. 40; zie ook het document inzake vrijwillige terugkeer in het administratief dossier).

UNHCR maakt er nergens melding van dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. De onrust van de lente 2016 is geluwd gelet op de successen van het Iraakse leger en de PMU.

Het gros van de terroristische aanslagen in Bagdad is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven.

Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dat jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Verzoeker lijkt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te verwijten dat niet gemotiveerd wordt waarom het beleid gewijzigd is. Dient echter te worden opgemerkt dat iedere asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. De motiveringsplicht als vormvereiste voor administratieve rechtshandelingen vereist voorts niet dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ook de gronden voor zijn motieven of de redenen voor haar beleid(swijziging) moet weergeven. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet enkel motiveren waarom het van oordeel is dat de situatie in Bagdad van aard is om aan verzoeker al dan niet de status van subsidiair beschermde toe te kennen, hetgeen *in casu* gebeurd is. De overwegingen ten grondslag van de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus worden immers duidelijk en op omstandige wijze uiteengezet in de bestreden beslissing.

2.6. Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekers betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. De door verzoeker aangehaalde informatie is immers grotendeels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. Niettegenstaande verzoeker in de inventaris met stukken gevoegd aan het verzoekschrift melding maakt van stuk 4 zijnde een artikel in verband met teruggekeerde Irakezen naar Bagdad, stelt de Raad vast dat dit artikel niet werd bijgevoegd. Al de door verzoeker aan het verzoekschrift gevoegde artikelen hebben betrekking op de aanslagen en het geweld in Bagdad zoals omschreven als stuk 3 in de inventaris.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.8. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift, en in uiterst ondergeschikte orde, om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met het oog op verder onderzoek. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF